

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Nobilibus Viris Comitibus, Baronibus, Civibus, & Vniversis per Siciliam
constitutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

constituit, is extendit palmities ejus usque ad mare, & usque ad terminos terræ ipsius propagines dilataravit, cujus est terra & plenitudo ejus, orbis terrarum, & universi qui habitant in ea. Ipse etiam Romanam Ecclesiam non solum universis fidelibus prætulit, sed super ceteras etiam Ecclesias exaltavit, ut ceteræ ab ea non tantum vivendi normam & morum sumerent disciplinam, sed & fidei etiam catholicæ documenta reciperent, & ejus servarent humiliter instituta. In Petro enim Apostolorum principe, cui excellentius aliis Dominus ligandi & solvendi contulit potestatem, dicens ad eum, *Quodcumque ligaveris super terram, eris ligatum & in calis, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in calis*, Ecclesia Romana sedes ejus, & sessorum ipsius Romani Pontifices successores Petri & Vicarij Iesu Christi, sibi invicem per successivas varietates temporum singulariter succedentes, super Ecclesiis omnibus & cunctis Ecclesiarum Prælati, immo etiam fidelibus universis, à Domino primatum & magisterium acceperunt, vocatis sic ceteris in partem felicitudinis, ut apud eos plenitudo resideat potestatis. Non enim in Petro & cum Petro singulare illud privilegium expiravit quod successoribus ejus futuris usque in finem mundi Dominus in ipso concessit, sed præter vitæ sanctitatem, & miraculorum virtutes, par est in omnibus iurisdicatio successorum: quos etsi diversis temporibus, eidem tamen sedi & eadem auctoritate Dominus voluit præsidere. Gaudemus autem quod tu, sicut Princeps catholicus, apostolicæ sedis privilegium recognoscens, venerabilem fratrem nostrum Maguntinum Archiepiscopum, Episcopum Sabinensem, unum ex septem Episcopis qui nobis in Ecclesia Romana collaterales existunt, benignè ac hilariter recepisti, & non solum per eum institutis salutaribus es instructus, quibus juxta continentiam litterarum tuarum totum regnum tuum, licet amplissimum, desideras informari, & universos Armenos ad Ecclesiæ Romanæ gremium revocare: sed ad honorem & gloriam apostolicæ sedis, quam constitutam esse novisti super gentes & regna, diadema regni recepisti de manibus ejus, & cum curasti devotè ac humiliter honorare, & nos per ipsum & litteras tuas ad orientalis terræ subsidium in-

vitasti. Ei ergo à quo est omne datum optimum & omne donum perfectum, qui habet corda Principum in manu sua, quas possumus gratias referentes, qui tibi tantæ humilitatis animum inspiravit, rogamus serenitatem regiam & exhortamur in Domino, ac per apostolica tibi scripta mandamus, quatenus in timore Domini & apostolicæ sedis devotione persistens, ad expugnandam barbariem paganorum & vindicandam injuriam crucifixi tanto potentiùs & efficacius studeas imminere, quanto fraudes & versutias hostium viciniùs positus melius cognovisti, non in exercitus multitudinem aut virtute, sed de ipsis potiùs miseratione confidens qui docet manus ad prælium, & digitos movet ad bellum, qui arcus fortium superat, & robore accingit infirmos. Iam enim per Dei gratiam ad commonitionem nostram multi crucis signaculum receperunt, & plures Domino dante recipient, in defensionem orientalis provinciæ opportuno tempore transituri. Iam etiam duo ex fratribus nostris de manibus nostris vivificæ crucis assumpsere vexillum, exercitum Domini præcessuri. Confide igitur, & esto robustus, quia citius forsitan quàm credatur, orientalis provincia subsidium sentiet expectatum. Datum Laterani VIII. Kal. Decembris.

*NOBILIBVS VIRIS COMITIBVS,
Baronibus, Civibus, & Vniversis
per Siciliam constitutis.*

Quod futura sint novissima Marcoualdi, quantum in eo fuerit, peiora prioribus, quod non solum contra regnum Siciliæ sed universum ferè conjuraverit populum Christianum, quod factus sit contra vos alius Saladinus, nequitia ejus testimonium perhibet veritati, licet nulla veritas sit in eo. Egressus enim olim homo ille iniquus, vel potiùs immundus spiritus, Siciliam & totum regnum, cum non inveniret in Marchia requiem, sed obsidione hostium sæpius vallaretur, revertar, inquit, in domum, regnum videlicet quod exivi, & assumens secum alios spiritus nequiores, Diopuldum scilicet, fratrem & fautores ipsius, ante tempus rediit vos torquere, ac reliquias transmigrationis & desolationis prioris, immo totius regni excidium innovare. Disposuit siquidem, sicut quondam, diruere muros urbium,

*Epist. 217.
Vt Marcoualdum tyrannum
& Sarraceno-
rum socium
opprimant.*

immo redigere civitates in villas, captivare nobiles, torquere ac mutilare potentes, spoliare divites, pauperes flagellare, trucidare coram patribus filios, & adulterare conjuges ante viros, per vim violare virgines, & gladio perimere repugnantes. Non credatis hæc nobis, nisi fueritis talia jam perpeffi, nisi nobiles vestri, ante quorum faciem terra tremere videbatur, longo macerati exilio, facti sunt tandem membrorum mutilatione deformes, nisi quidam viri & mulieres, immo etiam (quod dolentes dicimus) sacerdotes in mare præcipitati fuerint, quidam flammis adusti, multi quoque liquenti sagimine concremati. Nos autem olim ejus malitiam prævidentes, & malum vincere volentes in bono, cum se universis mandatis nostris exponeret, ut tentaremus spiritum si esset ex Deo, sicut sæpe per litteras nostras vobis meminimus intimasse, recepto ab eo per quosdam fratrum nostrorum publicè super crucem & evangelia juramento quòd super omnibus, pro quibus excommunicatus fuerat, mandatis apostolicis sine contradictione qualibet obediret, fecimus eum à vinculo excommunicationis absolvi, & inter cetera præcipi absoluto ut penitus à balio regni & molestatione cessaret, quod se scripsit postmodum nec pro Deo nec pro homine servaturum; licet quòd sub prædicta forma juraverit, prius per suas nobis litteras intimasset, quas apud nos in certum infidelitatis ejus indicium in testimonium referavamo. Ceterum nos fraudes ejus & versutias attendentes, ipsum cum universis fautoribus suis, nominatim autem Diopuldo & fratribus ejus, Odone de Lavian, Wlhelmo Craffo, & sequacibus & fautoribus ejus, excommunicationis curavimus vinculo innodare, & universos à juramento fidelitatis, societatis, vel hominij ei præstiti absolventes, omnem terram ad quam ipse vel aliquis de principalibus fautoribus ejus devenerit, sententiæ subjecimus interdicti, & mandavimus prædictos omnes per fratres & coëpiscopos nostros & alios Ecclesiarum Prælatos singulis diebus dominicis & festivis excommunicatos publicè nuntiari. Dicitur verò Marcoualdus à simili sibi quærens auxilium, à pirata prædo, & raptor à marino non jam latrunculo sed latrone, Wlhelmum Craffum, quem eam pœna quàm facinus coæquabat, asci-

Vide supra,
epist. 179.

vit; & quasi non sufficeret ei quòd carissimus in Christo filius noster F. Siciliae Rex illustris suo fuerat patrimonio spoliatus, nisi eum faceret etiam matris possessione privari, (sicut nobis ex transcripto litterarum quas Phy. mittebat, innotuit). Siciliam est ingressus, & non regni, sed Regis etiam, (oblitus beneficiorum patris, qui eum erexit de pulvere, & de stercore suscitavit) excidium meditatur, quasi suis dicens fautoribus: *Hic est heres; venite, occidamus eum, & habebimus hereditatem ipsius.* Si nobis non creditis, operibus credere. In ipso namque ingressu suo quibusdam Sarracenis confederatus, eorum sibi contra Regem & Christianos convocavit auxilium; & ut eorum animos ad stragem nostrorum amplius excitaret, & sitim augeter eorum, jam ipsorum fauces Christiano sanguine cruentavit, & mulieres Christianas captas per violentiam, eorum exposuit voluntati. Quem igitur, etsi non pueri Regis, Regis Regum causa non moveat, & non tangat injuria crucifixi? Quis non insurgat in illum qui contra omnes insurgit, & inimicis crucis se jungit ut fidem crucis evacuet, & factus infideli deterior, infidelibus nititur subjungere fideles? Zelum igitur divinæ legis habentes, cum Phinee festinetis accingi, ut Iudæum divertentem ad Madiantam, cum ea uno unius ictu gladij feriat, & regni Siciliae defendatis honorem, quem defensuros vos fidei religione firmastis. Licet enim Sarraceni, si infidelitate prædicti Regis permanerint, diligere ac manutenere velimus & bonas eis consuetudines adaugere, sustinere tamen nec volumus nec debemus ut cum Marcoualdo regni excidium machinentur. Monemus igitur universitatem vestram & exhortamur in Domino, & in remissionem vobis injungimus peccatorum, quatenus in dictum Marcoualdum inimicum Dei & Ecclesiae, persecutorem Regis, inde solummodo fortiorem hostem Christianæ religionis unde familiaris est inimicus, in nomine Domini exercituum potenter & viriliter assurgatis, non timentes ante faciem ejus: quoniam ex quo recessit à Domino, invenient eum multa mala, quoniam & Dominus ab ipso recessit, nec derelinquet ulterius virgam peccatoris super sortem justorum. Nos enim attendentes perfidiam Marcoualdi, qui cum non potuerit

cum Christianis hactenus praevalere, cum Sarracenis, ut praeibavimus, nititur opprimere Christianos, universis precedentibus contra eos in hac nequitia perdurantes illam concedimus veniam peccatorum quam in defensionem terrae orientalis transfretantibus indulgemus. Per Siciliam enim subveniri poterit facilius terrae sanctae: quae si (quod absit) in Sarracenorum potentiam deveniret, nulla de cetero recuperationi Hierosolymitanae provinciae fiducia remaneret. Nos autem dilectum filium C. tituli sancti Laurentij in Lucina Presbyterum Cardinalem, apostolicae sedis Legatum, & venerabiles fratres nostros Neapolitanum & Tarentinum Archiepiscopos in regni subsidium cum copioso exercitu destinamus. Mementote igitur opprobrii totius regni, quod vobis à cunctis gentibus exprobratur, scilicet quòd civitatis totum regnum fuerit occupatum quam una soleat civitas occupari. Quid ergo dicetur de servo, cum de domino id dicatur? Ericis enim de cetero, nisi fideliter persistatis & resistatis potenter, opprobrium hominum & abjectio plebis & ludibrium gentium & fabula populorum. Datum Laterani VIII. Kal. Decembris.

PIPIONI CLERICO.

Epist. 112.

Cum à nobis petitur &c. usque ad verbum assensu, personam tuam cum omnibus bonis tam ecclesiasticis quam mundanis &c. usque ad verbum suscipimus. Specialiter autem praebendam sancti Georgij de Canacero, sicut eam justè possides & quietè, auctoritate tibi apostolica confirmamus &c. Nulli ergo &c.

In eundem modum pro Azone Subdiacono super Ecclesia sancti Sylvestri de Roncalia.

DE LVCEDIO ET SANCTI Salvatoris Abbatibus Papiensibus.

Epist. 113. Ut monasterium S. Columbanij instaretur.

Iam saepius nostrum pulsavit auditum quòd monasterium sancti Columbanij Bobiensis & in spiritualibus usque adeo sit collapsum, & in temporalibus etiam diminutum, quòd nisi per auxilium divinae gratiae, nostraeque sollicitudinis interventu, vix speretur ipsius reparatio proventura. Et quoniam instantia nostra quotidiana est secundum Apostolum omnium Ecclesiarum sollicitudo continua, nec omnes possumus persona-

liter visitare, majoribus occupati, nostras vobis vices in hac parte duximus committendas, concessa vobis plenaria potestate corrigendi tam in capite quam in membris quae fuerint corrigenda, & puniendi per censuras ecclesiasticas, si qui vobis contumaces extiterint & rebelles. Quocirca discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus quatenus ad dictum cenobium pariter accedentes, super statu ipsius inquiratis plenius veritatem, & Deum habentes praeculis, sine personarum acceptione quicquid ibidem inveneritis corrigendum, requisito consilio venerabilis fratris nostri Episcopi Bobiensis, nostra freti auctoritate, remoto appellationis obstaculo, corrigatis: cujus electum si minus utilem inveneritis ad regimen abbatiæ, sine praedicio tam Episcopi quam etiam monasterij ejus resignatione recepta, talem ibidem pastorem per electionem canonicam instituere procuretis qui & prodesse noverit & praesse; attentius provisuri ut mandatum apostolicum taliter exequamini quòd sollicitudo vestra debeat in Domino commendari. Datum Laterani.

BOBIENSI EPISCOPO.

Accedens ad apostolicam sedem dilectus filius electus sancti Columbanij Bobiensis de te in auditorio nostro graviter est conquestus, quòd cum monasterium sibi commissum à tempore beati Gregorij ad Romanam Ecclesiam usque ad moderna tempora pleno jure spectaverit, tu occasione cujusdam sententiae à felicitis recordationis Eugenio Papa praedecessore nostro contra monasterium ipsum per Abbatis illius temporis imperitiam vel fraudem forsitan promulgatae, quam bonae memoriae L. Papa successor ipsius postea confirmavit, Bobiensis Ecclesiae abbatiam ipsam niteris subjugare: de cujus possessionibus & redditibus cum episcopium & canonica ditata sint pariter & dotata, non videbatur consonum rationi ut cum jactura temporalium rerum, libertatis etiam suae dispendium pateretur, & cenobium, quòd prius ad Romanam Ecclesiam nullo pertinuerat mediante, postquam ibi factus fuit Episcopus multitudine fidelium excrecente, subjectum fieret Ecclesiae Bobiensis. Post hanc autem divisionem monasterium idem, sicut prius

Epist. 114. De libertate monasterij S. Columbanij.

Vide To. IV. Ital. fac. pag. 1296.